

הקוף מושיט את העיפרון

לעדיה פאנק, מתחנן לפניה שתצייר אותו. טיטו הקוף הוא בן שלוש שנים בלבד, וכבר מאומן בכל תרגילי הקירקס. מאמנו, וילן ניקוליני, הוא אחד מארבעת אחים קירקסנים. אהבתה הגדולה לתיאטרון הביאה אותה לצייר בקירקס.

של חיי. אולם כשנולדה בתי, לירן, ויתרתי על התיאטרון. הדמויות בקרקס הן דמויות תיאטרליות, ולי יש צורך עז לצייר תיאטרון. התיאטרון רון שלא עשיתי הוא המוטו שלי. החלל שהותיר בי הצורך לשחק הוא מה שאני עושה בציור.

מישפחתי הופכים שותפים פעילים בחווייה זאת. בתי בת הארבע ובני התינוק הרגישו נפלא בין החיות וליצני הקירקס. ובעלי, אבי, האהוב עלי מכל, הסתגל במהירות לסדרי הבית המשתנים. כשבני מישפחתי חווים איתי את החוויות, הן מקבלות אצלי משמעות וצבע עמוקים הרבה יותר.

במידרשה למורים לציור ואמנות הייתי נטע זר. היו הבדלי גישות ביני לבין מורים אחרים. אני רציתי לצייר אנשים. יש לי

„אולם, כל חלום טוב סופו להסתיים. וכך, יום אחד התעוררתי והכל היה חשוק כמו לפני ואני הרגשתי כמו להתעורר מחלום,

איפור לקירקסנים

תמונה מפרי מכחולה של הציירת עדיה פאנק, המתארת את הערומים והכימטילבושים מ' אחורי הווילון לפני ההצגה. אלכס מדרנו, בן בעל הקירקס, בשעת איפורו. נלי, נערת הגולויינים, מוכנה כבר למופע. לידה בנה הקטן וילי (המופיע בתמונה במרכז) נראה כאן גם הוא מתכונן להופעתו על הוירה, לפני שהוא חובש את הפיאה הנוכרית למופע.

הייתי גאה להיות מושפעת ממנו. לעולם לא אשכח מה שאמר לי קינג לפני ששוב את הארץ: „עד כאן ביחד, עכשיו תורך ואני גאה בך.“ עד כמה מילות העידוד שלו היו חשובות לי, רק אני יודעת. „יש לי רגישות גבוהה לביקורת, לאנשים. היה זמן שכל מילה שנאמרה הייתה חשובה לי, שלקחתי כל ביקורת ללב. איכפת היה לי מה אומרים, למה אומרים. היום אני אחרי זה. אימרים שהמבקרים הם אמנים מתוסכלים, אני לא יודעת. אני יודעת רק שהמבקרים, כולם כאחד, עוסקים באינדיבידואליות, אבל לאורגומה אמיתית מגיע רק האמן.

„אני יודעת גם שאנשים לא מסוגלים לסבול שאת בת 25 ועושה דברים שהם לא עשו עד גיל 50 ואולי גם לא יעשו אף פעם. זה גורם קינאה עצומה שהגבול (המשך בעמוד 34)

גליל מוגדל של גייר טואלט, תלוי על עמוד ברזל בשמש. על כך נלחמתי, ועודני נלחמת היום.

„ציור הוא תיאטרון“

ר יימונד ראולי קינג היה הצייר שפתח לפני את שערי ההבנה. שר עזר לי לדעת להבין את מה שאני רוצה לעשות באמנות. ישבנו יחד בחדר של בית חרושת לנעליים, מול אריאנה, וציירנו לצלילי מוסיקה יוונית.

„הייתי איתו כשנה וחצי, לא לפי שעות, לא בדרך הלימוד המקובלת. הלמידה הייתה מותנית בכושר הספיגה שלי. פשוט הייתי בסטודיו שלו, דיגמנתי לו, בישלתי עבורו ומיציתי כל מה שיכולתי מהכישרון שלי.

האינדיאני של הנמרים

(מימין) אינו אלא אחד האחים ניקוליני, שתפקידו בקירקס הוא אילוף הנמרים. פרננדו, המשתתף גם בהצגת הטראפז וגם בהצגת הנמרים, הוא בן 21 בלבד, חי כל חייו עם הקירקס. למעלה: כולם מחכים לרגע הגדול שלפני הכניסה לזירה.

צורך עצום להשפיע, לגעת באנשים. לא רק פיסית. לגרום להם לתנועה פנימית, להוציא מהם דברים שהם עצמם לא ידעו שיש בהם. ללמד אנשים. זה אוניברסיטה לכל החיים. כל עוד אינני מסוגלת להביא את הטבע למצב אנושי, לא אצייר נוף. בשבילי, האמנות, לא היתה ולא תהיה

כמו מיקסס-שווא. נותרו רק המישקע העצום של צבע, והאור של ליצנים מאופי רים, של נערת טראפז בביקיני כסוף וצלילי התיזמורת ברקע. המישקע נוצר, וכעת הוא שורץ מתוכי בציור. „עד לפני כחמש שנים חשבתי שבעלי אבי התיאטרון הם שתי האהבות הגדולות